

Arrest

nr. 144 313 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op 4 april 2013 ter kennis gebracht.

1.2. Op 22 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/10/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04/04/2013”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van ‘*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*’, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker kwam in 2003 naar België met een studentenvisum en verbleef op het Belgische grondgebied met een verblijfsvergunning die één jaar geldig was en telkens verlengd werd in de periode tussen 2003 tot oktober 2009. Inmiddels behaalde verzoeker alhier zijn Bachelor of Business Administration.

Verzoeker trachtte zijn verblijf hierna te regulariseren op grond van de toenmalige regularisatie-instructie dd. 19.07.2009. Deze aanvraag werd geweigerd, omdat de instructie een ononderbroken verblijf in België vereiste, en verzoeker sedert 2003 gedurende een maand was teruggekeerd naar Pakistan. Buiten België reizen werd hem immers toegestaan door zijn toenmalige verblijfstitel.

Hierna probeerde verzoeker nog tweemaal zijn verblijf in regel te stellen doormiddel van een beroep op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, echter tweemaal zonder succes.

Op 22.10.2013 werd verzoeker op zijn adres te Mechelen opgepakt, waarbij hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend met vasthouding met het oog op verwijdering, en hij eveneens het bij huidig verzoekschrift bestreden inreisverbod betekend kreeg.

Dat de huidige bestreden beslissing genomen werd op dezelfde dag dat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaard werd en aan hem werd betekend, en verzoeker van zijn vrijheid beroofd werd.

Dat het duidelijk mag zijn dat beslissingen aldus overhaast genomen werden, daar het onmogelijk is dat zowel de beslissing tot onontvankelijkverklaring, als het bevel en het inreisverbod op zorgvuldige wijze werden afgehandeld, en dit alles voor de beslissingen om 13u39 en 15u30 aan verzoeker betekend werden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid de plicht heeft om de algemene beginselen van behoorlijk bestuur te respecteren, waaronder ook de zorgvuldigheidsplicht valt.

Dat het in deze duidelijk moge zijn dat bij het nemen van de bestreden beslissing onmogelijk de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd werd, daar zij slechts luttele uren na de vrijheidsberoving en de onontvankelijkverklaring van verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis genomen werden.

Dat het bovendien niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit om aan verzoeker het recht te ontfemen om gedurende 3 jaar terug te keren naar het land waar hij sedert 2003 nagenoeg ononderbroken verbleven heeft, en waar hij bovendien zijn studies afgerond heeft en zijn diploma gehaald heeft.

De studies, waarvoor hem door België een visum afgeleverd werd en later een verblijfsvergunning die gedurende 6 jaar verlengd werd, zijn aldus nutteloos voor verzoeker aangezien hij de komende drie jaar zijn Belgisch diploma niet zal kunnen aanwenden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door de huidige beslissing het doel ver voorbij schiet. [...]"

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing overhaast is genomen en onmogelijk met de nodige zorgvuldigheid kan zijn genomen, nu deze slechts luttele uren na zijn vrijheidsberoving en de niet onontvankelijkverklaring van een door hem ingediende verblijfsaanvraag werd genomen. Door louter aan te geven dat de thans bestreden beslissing op een korte tijdsperiode zou zijn genomen, blijft verzoeker evenwel in gebreke om met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Door erop te wijzen dat hij reeds sinds 2003 nagenoeg onafgebroken in België heeft verbleven en hij hier zijn studies heeft afgerond en zijn diploma behaalde, toont verzoeker nog niet aan dat het kennelijk onredelijk en disproportioneel zou zijn waar hem een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, diende hij na zijn studies reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in waarbij hij zich beriep op de duur van zijn verblijf en zijn studies in België. Deze werd hem evenwel geweigerd, waarna verzoeker reeds bij beslissing van 9

augustus 2011 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Nadat een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op 24 september 2012 niet ontvankelijk werd verklaard, werd hem andermaal bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat verzoeker reeds een verder verblijf op grond van de duur van zijn verblijf en de door hem in België doorlopen studies werd geweigerd en hij meermaals weigerde gevolg te geven aan een hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Indien verzoeker niet akkoord kon gaan met deze beslissingen stond het hem vrij hiertegen in beroep te gaan, doch er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Er blijkt evenmin dat verzoeker enige stap ondernam om vrijwillig gevolg te geven aan de hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker actuele belangen heeft in België of concrete elementen kan aanbrengen die het kennelijk onredelijk maken dat hij gedurende drie jaar niet mag verblijven in België. Verzoeker werd in geen geval toegelaten tot een verder verblijf in België gelet op zijn studies en diploma, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zijn aanwezigheid op deze grond zich hier nog zou opdringen. Het door verzoeker gestelde dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn studies in België, en zijn hier behaalde diploma, nutteloos zouden zijn, waaraan de veronderstelling ten grondslag ligt dat zijn diploma enkel nuttig in België kan worden aangewend, kan ook niet zomaar worden aangenomen. Verzoeker maakt zo geenszins concreet aannemelijk dat hij het door hem behaalde diploma niet nuttig kan gebruiken in het kader van een tewerkstelling in zijn land van herkomst of elders. Dit kan ook geenszins als een evidentie worden beschouwd, nu het een economische-wetenschappelijke, Engelstalige opleiding betrof. Bij aanvang van zijn studies wist verzoeker ook, of diende hij te weten, dat hij enkel werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk voor de duur van zijn studies, en dat hij in beginsel nadien diende terug te keren naar zijn herkomstland. Er liggen aldus nog geen concrete elementen voor die vermogen aan te tonen dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verzoeker gedurende drie jaar verbod wordt opgelegd in België te verblijven.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe een schending van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel vast te stellen.

3.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS